

Крстивоје Илић

АКО ПОСТОЈИШ И ПОСЛЕ СМРТИ

*Ако постојиш и после смрти,
у тишинама уста светих;
реци, да ли се мора мрети,
још једном, тамо где су мртви!*

*Реци нам за то бесконачно,
што нас чека на путу дугом:
може ли да се разори плугом,
ако је земље биће мрачно!*

*О, може ли се сазнати икад,
подземни облик тог јединства;
наш ова времена иста,
чекају негде ван облика!*

ПРЕД МЕРОМ И САЗНАЊЕМ

*Не можеш све што је пало свести под рушевине:
у ноћи, бол светлости под којом ствари леже;
још твоје земаљско чуло до тајне не досеже,
која би једино могла да те из душе вине,*

*у немерљива пространства, међу односе веће,
што их створише сунца ван света и сазнања:
нека се твоје тело у другу тишину склања,
у којој почиње време, и ваздух, и зачеће.*

РЕЧ И ЗМИЈА

*Реч и змија, сред небеса,
изнад нашег тела, главе,
неки нови ујед славе,
скривене у прегиб меса.*

*Као да их бол опија,
оних што су у сан пали,
од змих уста: шуме вами;
у почетку, реч и змија:*

*талас којег нагло кида,
испуњење, кад га пуге,
у пределе ноћи гуге,
још нас маме сенком зида.*

ЗАТВОРЕН У ПРИВИДНО

*Затворен у привидно где ти мисао
пати, за неким временом двосруко садржајним,
опет се враћаш почетку, али те крајњи
ветар спречава, односећи мишиће кроз које си дисао.*

*Зато остани унутар једне ствари,
као они што су лишени сванућа;
нека те осећају темељи срушених кућа,
под којим овај свет и почиње да стари.*